ఇంటి నంబర్లు చూసుకుంటూ కారు నెమ్మదిగా పోనిస్తున్నాడు రావ్.

కావలసిన నంబరు కనబడగానే కారాపి పార్కింగ్ స్థలం కోసం చుట్టూ చూశాడు. ఖాళీ స్థలమనేది లేకుండా రోడ్డు కానుకుని ఉన్నాయి టౌన్‌హౌసులు! రోడ్డు కిరువైపులా వరసగా పారలల్‌గా పార్క్ చేసిన కార్లు సందు లేకుండా పాక్ చేసినట్లుగా ఉన్నాయి.

రోడ్డు కా చివరవరకూ వెళ్ళి అదృష్టవశాత్తూ అప్పుడే ఎవరో కారు బయటికి తియ్యటంతో ఆ స్థలంలో పార్క్ చేసి కారు దిగాడు.

రోడ్లు, సైడ్‌వాక్‌లు రాత్రంతా పడిన స్నోతో నిండిపోయి గుట్టలమయంగా ఉన్నాయి. సెలవు దినం కావటాన ఇంకా స్నో షవల్ చెయ్యకపోవటంతో దానిమీదే జనం ప్రయాణాలు సాగిస్తుండటం వల్ల అంత తెల్లటి మంచూ బురద బురదగా, బహు చీదరగా తయారయింది.

దానిమీదే ఎత్తి ఎత్తి జాగ్రత్తగా అడుగులు వేస్తూ వెనక్కి వచ్చి ఆ ఇంటిని చేరుకున్నాడు రావ్.

డోర్ బెల్ మ్రోగించిన మరు నిముషంలోనే తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. గుమ్మాని కవతల సుమారు ముప్పై అయిదు, నలభై ఏళ్ళ వయస్సు గల స్త్రీ నిలబడి ఉంది.

"హల్లో, మేమ్! నా పేరు రావ్. ఇల్లు అద్దెకిస్తామని చేసిన ప్రకటన గురించి నిన్న ఫోన్‌లో మాట్లాడాను. ఈ రోజు ఈ అడ్రసుకి రమ్మన్నారు." పరిచయం చేసుకున్నాడు రావ్.

"ప్లీజ్ కమిన్!" అంటూ తొలగి దారిచ్చిందామె.

అతను తీసిన కోటు తీసుకుని రాక్‌కి తగిలించి కూర్చోవటానికి సోఫా చూపించింది.

పక్కనే ఉన్న సోఫాలో కూర్చోబోతూ అంది- "మీతో నిన్న ఫోన్‌లో మాట్లాడింది నేనే. నా పేరు జార్జియా జఫర్‌సన్."

"ప్లీజ్డ్ టు మీట్ యూ!" అని తనూ కూర్చున్నాడు రావ్.

"మా చెడ్డ వాతావరణం! రాత్రంతా స్నో పడింది చాలక ఇవాళ కూడా ఎండన్న మాట లేకుండా ఎంత గ్లూమీగా ఉందో చూడండి. టెంపరేచర్ మైనస్ పది డిగ్రీలట. ఇంతకుముందే రేడియోలో విన్నాను." సంభాషణకు నాందీ ప్రస్తావనగా అందామె.

"నిజంగానా? అందుకే ఇంత ఒణుగా ఉంది!"

"వేడివేడిగా కాఫీ గాని, హాట్ చాక్‌లెట్ గాని తీసుకుంటారా?"

"నో... థాంక్యూ! ఇప్పుడే తాగి వస్తున్నాను."

"అయితే, ఇల్లు చూద్దురు గాని పదండి." లేచి లోపలికి దారి తీసింది. వెంటే రావ్ వెళ్ళాడు.

"మూడు బెడ్‌రూముల ఇల్లు. రెండు బెడ్‌రూములు నా క్రిందే ఉంటాయి. మూడవది—అదే, ఈ గదే మీకు అద్దె కివ్వబోయేది. అటాచ్డ్ బాత్ రూమ్ ఉంది. ఫర్నిష్డ్ రూమ్ కాబట్టి మీరేమీ ఫర్నిచర్ తెచ్చుకో నక్కరలేదు. కిచన్ కామన్‌గా వాడుకోవచ్చు. అలాగే లివింగ్ రూమ్ కూడా. ఇంట్లోనే వాషర్, డ్రయర్ ఉన్నాయి. అద్దె తప్ప ఎలక్ట్రిసిటీ, వాటర్, మిగతా యుటిలిటీ బిల్లులతో మీ కేమీ సంబంధం ఉండదు." ఇల్లంతా చూపించి మళ్ళీ లివింగ్ రూమ్‌లోకి తీసుకొచ్చింది జార్జియా.

"ఆరు నెలల క్రిందట డివోర్సు అయింది. ప్రస్తుతం ఒక్కదాన్నే ఉంటున్నాను. ఇంత ఇల్లూ ఒక్కదానికే అనవసరం అనీ, అదీగాక ఎవరైనా తోడు ఉంటే బాగుంటుందనీ ఇల్లు అద్దెకు పెట్టాను. ముందుగానే చెబుతున్నాను- ఈ నేబర్‌హుడ్‌లో దొంగతనాలూ అవీ కాస్త తరుచుగానే జరుగుతుంటాయి. అందుకే మగతోడు అవసరమని, ప్రత్యేకంగా మగవాళ్ళే కావాలని ప్రకటన చేశాను. నా వివరాలు అయాయి. ఇక మీవి కానివ్వండి." సోఫాలో వెనక్కి జారగిలబడింది జార్జియా.

"నా విషయాలు చాలా సింపుల్, మిసెస్ జఫర్‌సన్! రీసెర్చ్ కోసం అమెరికా వచ్చాను. ఇంకొక అయిదారు నెలల్లో థీసిస్ అయిపోతుంది. ప్రస్తుతం అద్దెకుంటున్న ఇంటి యజమానులు ఇల్లు అమ్మేయటంతో, కొత్త యజమానులకు టెనెంట్ అవసరం లేకపోవటంతో ఇలా ఇంటివేటలో పడ్డాను. స్కాలర్‌షిప్‌తో గడుపుకొంస్తున్నాను. మీరు అడిగిన అద్దె నా ఆర్థిక పరిధిలోనే ఉండటంతో కొండంత ఆశతో వచ్చాను. ఇవిగో మాఇంటి యజమాని ఇచ్చిన రిఫరెన్స్, నా స్టూడెంట్ ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డును" అంటూ అవి ఆమె చేతిలో పెట్టాడు.

ఆ రెండూ చదివింది జార్జియా. సంతృప్తికరంగానే తోచా యామెకు. అవి తిరిగి ఇచ్చేస్తూ అతని వంక పరిశీలనగా చూసింది. సాధారణమైన ఒడ్డూ పొడుగుతో ఉన్న అతను ఆరోగ్యంగా, నీటుగా, మర్యాదగా కనిపించాడు.

"ఆల్‌రైట్! గది మీ కిస్తున్నాను. మీ కెప్పుడు వీలైతే అప్పుడు చేరవచ్చు. ముందుగా ఒకనెల అద్దె డిపాజిట్‌గా మాత్రం కట్టాలి."

ఆమె మాటలతో అతని ముఖం దీప్తివంతమయింది. ఉత్సాహంగా ముందుకు వంగాడు.

"థాంక్యూ, మిసెస్ జఫర్‌సన్! థాంక్యూ వెరీ మచ్!"

"యూ ఆర్ వెల్‌కమ్, రావ్! అయితే, ఒక్కమాట. ఇకనుండీ జార్జియా అని పిలిస్తే సంతోషిస్తాను."

చెక్కు రాసి ఆమె చేతి కిచ్చి లేచి నిలబడ్డాడు రావ్.

"థాంక్స్ అగైన్, జార్జియా. రెండు మూడు రోజుల్లో వచ్చి చేరతాను." ఆమెకు షేక్‌హాండిచ్చి బయటికి కదిలాడు.

** ** **

యార్లగడ్డ కిమీర

గ్రీన్ కార్డ్

జార్జియా ఇంట్లో రావ్‌కి రోజులు ఇబ్బంది లేకుండానే గడిచిపోతున్నాయి. అయిదారు నెలల కోసం గది ఎవరిస్తారా అని బెంగపెట్టుకున్న అతనికి జార్జియా ఆపద్బాంధవిలా కనిపించింది. మొదట్లో ఒంటరిగా ఒక స్త్రీతో కలిసి ఉండటమెట్లాగా అని సంకోచపడినా అవసరం ఆ సంకోచాన్ని పటాపంచలు చేసింది. జార్జియా ఎంత లేదన్నా తనకంటే పది, పదిహేనేళ్ళు పెద్దదిగదా అని కూడా సరిపెట్టుకున్నాడు. అదీగాక అతను ఆడదాన్ని చూస్తే ఆమడదూరం పోవటం, తనలో తనే ముడుచుకుపోవటం వగైరా లక్షణాలు కలవాడు కాదు. పరిస్థితులకు అనుగుణంగా నడుచుకుపోయే స్వభావం అతనిది. అంతకుమించి పరదేశంలో అతను చెయ్యగలిగిందీ లేదు.

పని ఎక్కువగా ఉన్నప్పుడు యూనివర్సిటీలోనూ, లైబ్రరీలోనూ సరిపోతుంది రావ్‌కి. పొద్దున్నే జార్జియా నిద్ర లేచేసరికే అతను కాలేజీకి వెళ్ళిపోతాడు. సాయంత్రం ఇంటి కొచ్చేసరికి జార్జియా టి.వి చూస్తూనో, ఏదైనా అల్లుకుంటూనో కూర్చుని ఉంటుంది. ఆమెతో కాసేపు గడిపి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోతాడు. వారానికి రెండుసార్లు వంట చేసుకుని రెఫ్రిజిరేటర్లో పెట్టుకుంటాడు. అప్పుడప్పుడు జార్జియా తను చేసుకున్న వంట అతనిక్కూడా పెడుతుంటుంది.

కాలేజీ పని ఎక్కువ లేనప్పుడు జార్జియాకి చిన్న చిన్న సహాయాలు చేసిపెడతాడు. ఇద్దరూ కలిసి అప్పుడప్పుడూ సినిమాలకు, షికారకు వెళ్ళటం కూడా కద్దు.

జార్జియా చాలా హుషారు మనిషి. ఆమె నోరూ, చెయ్యీ ఎప్పుడూ ఖాళీగా ఉండవు. ఎదుట మనుములుంటే ఎడతెగకుండా కబుర్లు చెబుతుంది. లేకపోతే ఫోను. అదీ గాకపోతే పాటో, కూనిరాగమో! ఇవన్నీ కాకపోతే ఏదో ఒకటి నములుతూ ఉంటుంది. అల్లికలూ, కొత్తవంటలూ ఆమె హాబీలు. ఇట్లాంటి సెడెంటరీ లైఫ్ వల్లనో ఏమో ఆమె శరీరం సైజు ఉండవలసినదానికన్నా బాగా పెద్దదిగానే ఉంటుంది. ఇక, ఒంటరితనమంటే ఆమెకు చెప్పలేని అసహ్యం. ఆరు నెలలు ఎలాగో భరించిన ఆమెకు రావ్ రాక చాలా ఉత్సాహాన్నిచ్చింది.

ఒకసారి రెస్టారెంట్ కెళ్దాం అని ఆహ్వానించింది రావ్‌ని. అతనికి కాస్త మొహమాట మనిపించింది. అప్పటికే ఆమె డబ్బుతో సినిమాలకనీ వాటికనీ వెళ్ళాడు. రెస్టారెంటంటే చాలా ఖర్చవుతుంది. ప్రతిదీ ఆమెతో ఖర్చు పెట్టించటం ఏం బాగుంటుంది? ఎంత "ఉమెన్స్ లిబ్" మూవ్‌మెంట్ వచ్చినా మగవాడు ఖర్చు పెట్టడమే ఇంకా ఇక్కడి ఆనవాయితీ.

రావ్ రానన్నా జార్జియా పట్టు విడవలేదు. "ఏం ఫరవాలేదు. నువ్వు స్టూడెంటువనీ, నీ దగ్గర డబ్బుండదనీ తెలిసే ఆహ్వానిస్తున్నాను. ఇది నా ట్రీట్. ఎందుకంటే, ఇవాళ నా పుట్టినరోజు" అని బలవంతం చేసి తీసుకెళ్ళింది.

ఇంకొకసారి తన కిష్టమైన జూబిన్ మెహతా "సింఫనీ" ఊళ్ళోకి వచ్చిందని, అది మిస్సవ్వట మంతటి లోటు జీవితంలో మరొకటి ఉండబోదని చెప్పి అతణ్ణి లాక్కుపోయింది.

మొదట్లో ఉన్న బెరుకు పోయి అట్లాంటి డేట్స్ ఎంజాయ్ చెయ్యటం మొదలుపెట్టాడు రావ్. రోజులు కులాసాగానే గడిచిపోతున్నాయి. అయితే, ఈ మధ్య అతనికి ఒక ముఖ్య విషయం గురించి బెంగపట్టుకుంది. చదువవగానే అమెరికా వదలాలి. అంతవరకే అతనిక్కడ ఉండటానికి పర్మిట్ ఉంది. రావ్‌కి అప్పుడే ఇండియా వెళ్ళిపోవాలని లేదు. వెళ్ళి అక్కడ చేసేదేముంది? పొట్టకూటికి తిప్పలు తప్ప అక్కడ పైకి పోయే అవకాశా లేమాత్రం ఉన్నాయి?

తీవ్రంగా ఆలోచించాడు రావ్.

గ్రీన్‌కార్డ్ ఉంటే గాని ఈ దేశంలో ఉండటానికి వీలులేదు. తను అప్లయ్ చెయ్యగానే గ్రీన్‌కార్డ్ రావటం ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో దాదాపు అసాధ్యమే!

చటుక్కున ఒక మార్గం తోచింది. చాలామంది అనుసరిస్తున్న మార్గమే. కాని, తను చెయ్యగలడా? ఏం, ఎందుకు చెయ్యలేడు? జీవితంలో పైకి పోవాలనుకున్నప్పుడు తను ఆమాత్రం సాహసం చెయ్యలేని పిరికివాడు కాడు. తెలివి తక్కువ దద్దమ్మ అంతకన్నా కాడు.

ఆ ఆలోచనలలో అతనికి జార్జియా మనస్సులో మెదిలింది. జార్జియాతో చనువు పెరగటం కేవలం తన అదృష్టం కాదూ! తంతే బూరెల బుట్టలో పడినట్లయింది తన పని. ఇక ఇప్పటి నుండీ జార్జియా అభిమానాన్ని చక్కగా ఉపయోగించుకుంటే చాలు!

అంతలోనే 'జార్జియా లాంటి మంచి మనిషిని మోసం చెయ్యటం అమానుషత్వం కాదూ' అంటూ అతనిలోని 'మనీషి' నన్న నన్నగా చివాట్లు పెట్టడం మొదలెట్టింది.

ద్వైధీభావంతో అతని మనస్సు చాలా సేపు కొట్టుమిట్టు లాడింది. అయితే, చివరికి అతని లోని 'ఆంబిషనే' గెలిచింది.

అది మొదలు అతనే జార్జియాని డేట్స్ అడగటం మొదలుపెట్టాడు. దాని క్కావలసిన డబ్బుకోసం కష్టమైనా ఏవేవో పార్ట్‌టైమ్ జాబ్స్ చెయ్యసాగాడు.

థీసిస్ డిఫెన్స్ నెల రోజు లుందనగా ఒక సెలవురోజు తీరిగ్గా అట్టే పెట్టుకున్నాడు రావ్. ఆ రోజు సాయంత్రం వంట తనే చేశాడు. డిన్నరయినాక ఇద్దరూ లివింగ్ రూమ్‌లో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చున్నారు.

కొంత సేపైనాక జార్జియా చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

"జార్జియా డియర్! అయామ్ ఇన్ లవ్ విత్ యూ. ఐ వాంట్ టు మేరీ యూ!" ఆమె వంకే చూస్తూ అన్నాడు.

ఉరమని పిడుగులా వచ్చిన ఆ మాటలకు కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసింది జార్జియా. మొదట తను పొరబాటుగా విన్నానేమో అనుకుంది. కాని, తన చేతిలో చెయ్యుంచి, తన కళ్ళలోకే చూస్తూ కూర్చున్న రావ్‌ని చూడగానే నిజమే అని అర్థమయింది. చాలా ఆశ్చర్యపోయింది. ఇద్దరూ చాలా స్నేహంగానే తిరుగుతున్నా రావ్ పెళ్ళిదాకా వస్తాడని అనుకోలేదు. తన కా ఆలోచనలే లేవు. ఎలా ఉంటాయి? తనెక్కడ, అతనెక్కడ? వయస్సులో అతని కంటె చాలా పెద్దదనే మాట అటుంచి తను పెద్ద అందగత్తె కూడా కాదు. పోగా వయస్సుతో పాటు ఒళ్ళూ పెరిగింది. అంతకు ముందున్న కాస్తో కూస్తో ఆకర్షణా పోయింది. అందుకేగా వదేళ్ళు కాపరం చేసిన భర్త వదిలసింది!

మాటా, పలుకూ లేకుండా తనవంకే నోరు తెరిచి చూస్తూ కూర్చున్న జార్జియాతో మళ్ళీ రావే అన్నాడు- "అంత ఆశ్చర్యపోతావేం, జార్జియా? ఇలా సడెన్‌గా అడగటం వల్ల అలా ఉంది గానీ, అసలు ఎన్నాళ్ళుగానో అనాలనుకుంటున్న మాట అది. నీ మంచితనం, స్నేహ స్వభావం నన్నెంతో ఆకర్షించాయి. నువ్వంటే ఇష్టం కలిగింది. నీకూ నేనంటే ఇష్టమే అనుకుంటున్నాను. నా చదువు అయిపోవస్తున్నది. వయస్సూ వచ్చింది. పెళ్ళి చేసుకుని జీవితంలో సెటిలవుదా మనుకుంటున్నాను- ఏమంటావ్?"

అయోమయంగా చూసింది జార్జియా. "నువ్వంటే నా కిష్టమే. కాని, అదొక్కటేనా ఆలోచించవలసింది? నువ్వు నాకంటే చాలా చిన్నవాడివి. భవిష్యత్తు ఉన్నవాడివి. జీవితంలో చాలావరకు అనుభవించిన దాన్ని నేను. చక్కగా, యౌవనంలో ఉన్న ఎందరో అమ్మాయిలు ఉండగా ప్రపంచం గొడ్డుపోయినట్లు నన్ను చేసుకుంటాననంటావేం? నీకేం తక్కువని?"

"'తా వలచింది రంభ' అనే వాడుక మాటొకటుంది మాదేశంలో. అలాగే ప్రేమ అనేది ఎవరి మీద ఎప్పుడు, ఎందుకు పుడుతుందో చెప్పమంటే ఏం చెప్పటం? ఈ కాలంలో కూడా వయస్సు భేదాలు చెత్తాచెదారం అంటూ మాట్లాడతావేం? నేనుగా కావాలని అడుగుతున్నానే గాని, ఒకళ్ళ బలవంతం మీద కాదుగా? దయచేసి ఒప్పుకో, జార్జియా!"

అతను గట్టిగా నిర్ణయించుకునే అలా అడుగుతున్నాడని తెలియగానే తనూ సీరియస్‌గా ఆలోచించింది జార్జియా. ఒంటరి జీవిత మెంత భయంకరమైనదో ఆమెకు అనుభవపూర్వకంగా తెలుసు. ఈ వయస్సులో, ముఖ్యంగా ఈ ఆకారంతో మళ్ళీ డేటింగ్ మొదలుపెట్టటం ఎంత ప్రయాసతో కూడుకున్నదో కూడా తెలుసు. తనంత తానుగా అతను కావాలనుకుంటున్నప్పుడు తనెందుకు అభ్యంతరపెట్టాలి?

ఆ విధంగా ఆలోచించిన జార్జియా చివరికి తన సమ్మతిని తెలియజేసింది.

** ** **

రావ్ డిఫెన్సయిన వెంటనే సిటీ హాల్లో సంతకాల పెళ్ళి చేసుకున్నారు. తరవాత కొద్ది రోజుల్లోనే జార్జియాద్వారా "పర్మనెంట్ రెసిడెన్సీ"కి అప్లయ్ చేసి నిశ్చింతగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు రావ్.

అయితే, అసలు సమస్య అప్పుడే మొదలయిందని త్వరలోనే గ్రహించాడు. అప్పటివరకూ అయినదొక ఎత్తు, ముందు కాబోయేది మరొక ఎత్తూను. అయినది తేలికైనది! అవబోయేది అసలైనది! కష్టమైనది! అది జార్జియాతో తెగతెంపులు చేసుకోవటం! 'నిన్ను చేసుకున్నది గ్రీన్‌కార్డ్ కోసమే' అని ముఖం మీదే ఎలా అనగలడు? ఇంకే కారణాలతో విడాకు లడగగలడు?

పద్మవ్యూహం లోపలికి వెళ్ళటం మాత్రమే తెలిసి బయటికి రావటం తెలియని అభిమన్యుడిలా అయింది అతని స్థితి! ఎలాగూ పెళ్ళి చేసుకున్నాడు గనక, పోనీ ఆ బంధానికే కట్టుబడి ఉంటే అనిపించిందో క్షణం. మరుక్షణంలోనే ఆ రోజు తండ్రి దగ్గర నుండి వచ్చిన ఉత్తరం కళ్ళముందు మెదిలింది.

"అమధ్య నీకు చూసిన సంబంధం వాళ్ళు తొందరపెడుతున్నారు. పిల్ల అందంగా ఉంటుంది. ఒక్కతే కూతురు. కూర్చుని తిన్నా తరగని ఆస్తిపాస్తులు గలవాళ్ళు. పిల్ల పెద్దగా చదువుకోలేదు. అమెరికాలో ఉన్న అల్లుడు కావాలని మన వద్దకు వచ్చారు. కాబట్టి నువ్వు తొందరగా వచ్చి ఆ పని కానిచ్చుకుని వెళ్ళితే బాగుంటుంది. వాళ్ళకు విసుగు పుడితే వేరే సంబంధం కుదుర్చుకో గలరు....."

అప్పటి కప్పుడే నిశ్చయానికి వచ్చేశాడు రావ్. ఇంటర్వ్యూకి ఏదో ఊరు వెళ్తున్నానని జార్జియాతో చెప్పి పెట్టే బేడా పట్టుకుని ఒక స్నేహితుడి దగ్గర మకాం పెట్టాడు. కొన్నాళ్ళు ఎలాగోలా గడిపి గ్రీన్‌కార్డ్ రాగానే డివోర్సుకి అప్లై చెయ్యాలని అతని ఆలోచన. ఈ లోపలే జార్జియాకి చెబితే ఆమె ఏదైనా గొడవ చేసి గ్రీన్‌కార్డ్ రాకుండా చేసినా చెయ్యగలదు!

** ** **

డోర్ బెల్ మోత విని తలుపు తీసిన జార్జియా రావ్‌ని చూసి ఆత్రతగా ముందుకొచ్చింది.

"ఇన్నాళ్ళూ ఏమైపోయావ్? ఇంటర్వ్యూకి వెళ్తున్నానని అన్న వాడివి రెండు నెలలకా రావటం? ఏం జరిగిందో, ఎక్కడున్నావో అని ఎంత గాబరా పడ్డానో తెలుసా?" కోపంగా అడిగింది.

ఆమె ముఖం వంక సూటిగా చూసే ధైర్యం లేక తల దించుకున్నాడు రావ్.

"అయామ్ సారీ, జార్జియా! నిన్ను బాధపెటటం నా ఉద్దేశం కాదు. ప్లీజ్! నేను చెప్పేది విని అర్థం చేసుకుంటావని ఆశిస్తాను."

వింతగా చూసింది జార్జియా. "ముందు లోప

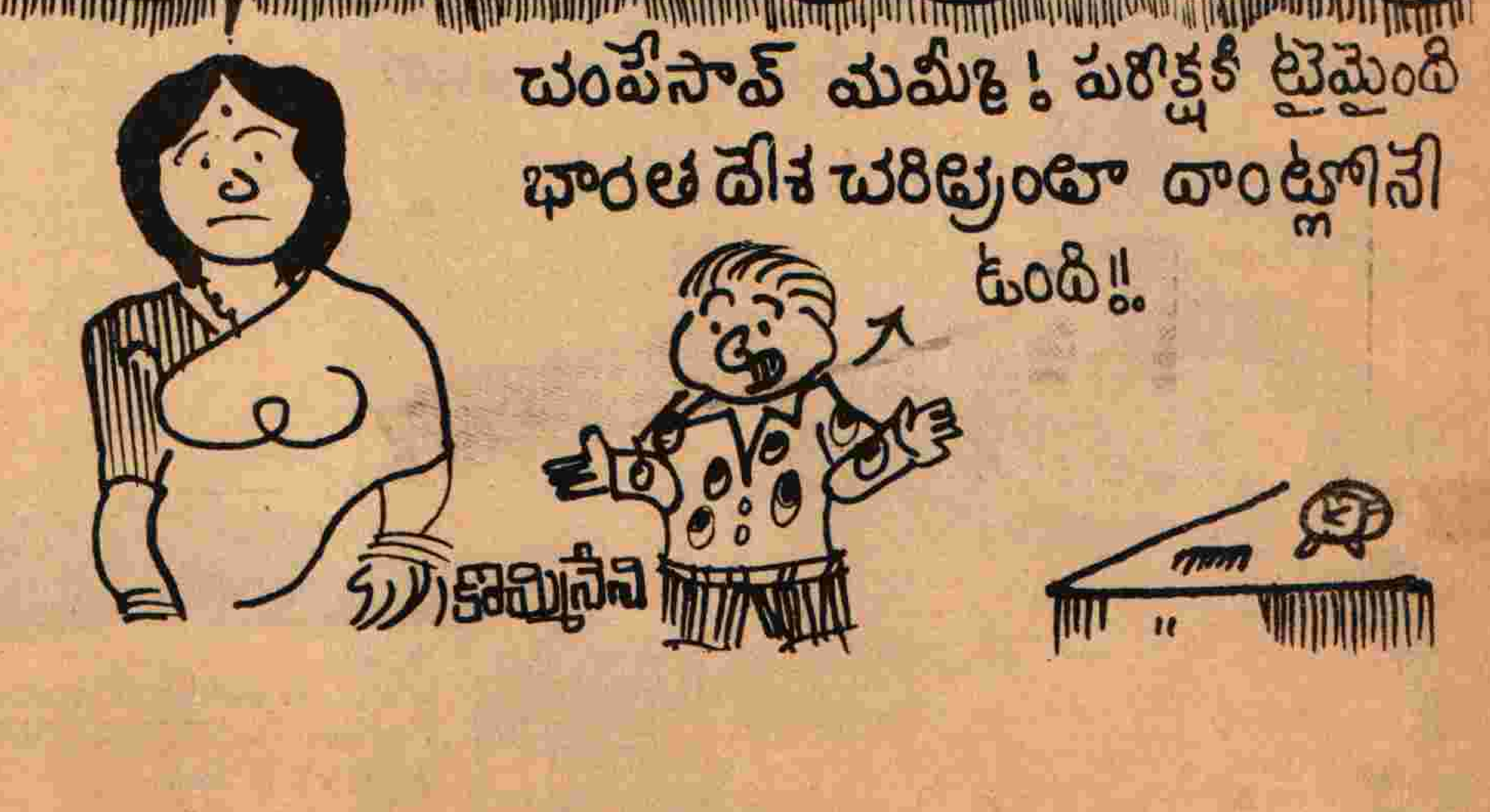

లికి రా. లగేజేదీ?" అప్పుడే గమనించి అడిగింది.

మాట్లాడకుండా లోపలికొచ్చి కూర్చున్నాడు రావ్. జార్జియా కూడా వచ్చి పక్కనే కూర్చుంది. చాలా సేపు ఇద్దరి మధ్యా మౌనమే రాజ్యం చేసింది. చెప్పబోయేదానికి ధైర్యం చాలక అతను నానుస్తూ కూర్చుంటే, విషయమేమిటో ఊహించటానికి ప్రయత్నిస్తూ కూర్చుంది ఆమె.

సడెన్‌గా నిశ్శబ్దం భంగమయింది. "నన్ను క్షమించు, జార్జియా! తొందరపడి ఈ పెళ్ళి చేసుకున్నాను. ఏ ఫ్రెండుగానో తప్ప ఎంత ప్రయత్నించినా నిన్ను భార్యగా ఊహించలేకపోతున్నాను. అందుకే ఆలోచించుకోవటానికి కొన్నాళ్ళు దూరంగా వెళ్ళాను. కానీ, ఏం లాభం లేదు, జార్జియా. మనసు మార్చుకోలేక పోతున్నాను." ఎంతకాలంగానో రిహార్సల్ చేసుకున్నది పాఠంలా అప్పజెప్పేసి తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు రావ్.

ఆశ్చర్యంగా చూసింది జార్జియా. 'కావాలని చేసుకుని ఇప్పుడేమిటి ఫీలింగ్స్? అంత తొందరగా మారిపోయాడా? పెళ్ళి, పెళ్ళంటూ తొందరచేసినవాడు పెళ్ళి కాగానే ఎడముఖం పెడముఖంగా ఉండటం తనూ గమనించకపోలేదు. ఏం జరిగి ఉంటుంది?' మాట్లాడకుండా ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది చాలా సేపు.

"గ్రీన్‌కార్డ్ వచ్చేసిందా?" ఆమె ప్రశ్నకి ఉలిక్కిపడి చూశాడు. 'కని పెట్టెయ్యలేదుగదా కొంపదీసి?'

"వచ్చింది. అయినా, నేను చెప్పినదానికీ, నువ్వడిగేదానికీ సంబంధం ఏమిటి?" జంకుతూనే అడిగాడు.

తమాషాగా నవ్వింది జార్జియా. "లేదంటావా, రావ్? ఆలోచించు కాస్త. నేనెంత అమాయకురాలినైనా నువ్వనుకున్నంత పిచ్చిదాన్ని కాదు, రావ్! మనుషుల్ని నమ్మటమే పిచ్చితనమైతే అలా అనుకున్నా నా కభ్యంతరం లేదు. కూటికొరకు కోటి విద్య లనేవారు పూర్వం. ఇప్పుడు గ్రీన్ కార్డ్‌కోసం గడ్డి కరవటానికి క్కూడా వెనుకాడని మనుషులూ ఉన్నారని తెలుసు. అయితే, నీ విషయంలో కొంచెం కూడా అనుమానం రాకపోవటం నా దురదృష్టం. నేనే ఒక విక్టిమ్ నవుతానని ఊహించనైనా లేదు. స్నేహితుడుగా అభిమానించాను. మంచివాడవనుకున్నాను. నిన్ను ప్రేమించాను. పెళ్ళి చేసుకుంటానంటే కాబోలు ననుకున్నానేగాని, అంత చక్కగా నాటకం ఆడగలవనీ, నన్నిలా వాడుకోగలవనీ తలచనైనా లేదు. పోనీ నా దగ్గరకు వచ్చి ఉన్న విషయం చెబితే స్నేహితురాలిగా సహాయం చేసేదాన్నేమో! నా నిండుమనస్సుతో ఆటలాడి మన స్నేహాన్నే ముక్కలు చేశావ్. నాకు అది కూడా మిగలకుండా చేశావ్!" ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. చప్పున తుడిచేసుకుని మళ్ళీ అంది- "అయితే, ఎనల్‌మెంట్ గురించేగా నువ్విప్పుడు రావటం?"

తల వంచుకున్నాడు రావ్.

"తలుచుకుంటే నువ్వు చేసినదానికి ముప్పు తిప్పలు పెట్టగలను. కాని, అందువల్ల నాకు ఒరిగేదేమిటి? కక్ష తీరుతుందేమో గాని, జరిగిన అవమానం ఎక్కడికి పోతుంది? రేపే కోర్టుకెళ్ళి విడాకులకు అప్లయ్ చేద్దాం." భావరహితంగా అని మాట్లాడవలసింది అయిపోయినట్లు లేచి నిలబడింది జార్జియా.

తనూ లేచాడు రావ్. సమస్య ఇంత తొందరగా తేలిపోతుం దనుకోలే దతను. జార్జియా బాగా గొడవ చేస్తుందనీ, విడాకులు ఇవ్వనంటుందనీ, ఇచ్చినా ఎలిమనీ అడుగుతుందనీ, కోర్టుల చుట్టూ, లాయర్ల చుట్టూ తిరగాలనీ ఎన్నెన్నో ఊహించుకున్న రావ్‌కి ఆమె మంచితనం చూస్తుంటే మతి పోయినట్లనిపించింది. ఎంత తిరిగినా గది దొరక్క అవస్థపడుతున్న ఆ రోజుల్లో ఎక్కువ ప్రశ్న లడక్కుండానే తన ఇంట్లో ఆశ్రయమిచ్చి ఆదరించింది జార్జియా. అటువంటి మనిషికి తను చేసిన ప్రత్యుపకారం ఏమిటి? తీరని ద్రోహం! అతని కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

అప్రయత్నంగా చేతులెత్తి దణ్ణం పెట్టాడు. "అయామ్ వెరీ సారీ, జార్జియా! ప్లీజ్ ఫర్‌గివ్ మీ!" అనేసి. బయటికి వచ్చేశాడు.

* * *

ఆ ఊళ్ళోనే ఉద్యోగం వచ్చింది రావ్‌కి. ఉద్యోగంలో చేరకముందే ఇండియా వెళ్ళి తండ్రి కుదిర్చిన ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుని వచ్చాడు. అందమైన, డబ్బున్న భార్యతో ఆనందదాయకంగా సంసారం చేస్తూ పూర్వ జీవితాన్ని పూర్తిగా మర్చిపోయాడు.

అయితే, ఒక్కటే అసంతృప్తి అతనికి! భార్య చదువుకున్నది కాదు. భాష రాకపోవటం వల్ల నలుగురిలో ఉన్నప్పుడు ముకుళించుకుపోతుంటుంది. కాని, అదేమంత తీరలేని సమస్య కాదు కదా? ఒకటో క్లాసు దాటనివాళ్ళు కూడా ఇక్కడికి వచ్చినాక దొరసానుల్ని మించిపోతున్నారు. భాష నేర్చుకోవట మెంత పని అనుకున్నాడు రావ్.

అనుకున్నదే తడవుగా ప్రత్యేకంగా, తొందరగా ఫారినర్స్‌కి ఇంగ్లీషు నేర్పే ఒక చర్చి స్కూలు పేరు సంపాదించి భార్యని వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళాడు.

రిజిస్ట్రేషన్ అయిన తర్వాత ఆమెను క్లాసులో వదలటానికి లోపలి కెళ్ళిన అతను అక్కడి టీచర్‌ని చూసి స్థాణువై నిలబడిపోయాడు.

ఆ టీచర్ జార్జియా!

రావ్‌ని చూసి జార్జియా కూడా తెల్లబోయింది. అంతలోనే తన్ను తాను సంబాళించుకుని నవ్వుతూ పలకరించింది.

రావ్‌కూడా తేరుకున్నాడు. "ఈమె నా భార్య... ఈమె జార్జియా" అంటూ ఒకరి కొకర్ని పరిచయం చేశాడు.

"రావ్ నాకు బాగా తెలుసు. కొన్నాళ్ళు మా ఇంట్లో అద్దెకున్నాడు." రావ్ భార్యతో అంది జార్జియా.

కంగారుగా చూశాడు రావ్. "నిన్నిక్కడ చూస్తానని అనుకోలేదు, జార్జియా! ఉద్యోగంలో ఎప్పుడు చేరావు? అదివరకు చేసేదానివి కాదుకదా?" సంభాషణ మార్చాడు.

"అదివరకంటే నా మొదటి భర్త ఎలిమనీ (భరణం) ఇచ్చేవాడు. అది కాస్తా రెండవ పెళ్ళవ్వటంతో పుటుక్కున పోయింది. మర్చిపోయాను- ఆ సంగతి నీకూ తెలుసుగా? ఉదర పోషణార్థం ఏదో ఒకటి చెయ్యాలిగా మరి? అందుకే ఇందులో చేరాను." రావ్ కళ్ళలోకి చూస్తూ అంది జార్జియా. చప్పున కళ్ళు వాల్చుకున్నాడు రావ్.

"పోనీలే, రావ్! ప్రతి మనిషి పుట్టుకకూ ఒకటైనా ప్రయోజనం ఉండాలంటారు. నేను పుట్టినందుకు కనీసం రెండు సాధించానని తృప్తిగా ఉంది. అవేమిటో చెప్పమంటావా? ఒకటి- నీకు గ్రీన్‌కార్డ్ ఇప్పించటం; రెండు- నీ భార్యకు భాష నేర్పి ఈ సమాజంలో చెలామణీ అయ్యేలా చూడటం. ఇందులోని ఐరనీ గమనించావా?" పకపకా నవ్వింది జార్జియా.

బెరుకుగా భార్యవంక చూశాడు రావ్. చిరునవ్వుతో జార్జియావంకే చూస్తోం దామె. భార్యకు ఇంగ్లీషు రానందుకు మొదటిసారిగా సంతోషించాడు.

"భయపడకు, రావ్! నీ భార్యకు నేనేమీ చెప్పనులే. ఎంత చెడ్డా ఒకప్పటి స్నేహితుడివికదా? నిశ్చింతగా వెళ్ళు" అని క్లాసువైపు తిరిగింది జార్జియా.

*